

FDULS
ZČU
2022

Cítím tě

Gabriela Farkošová

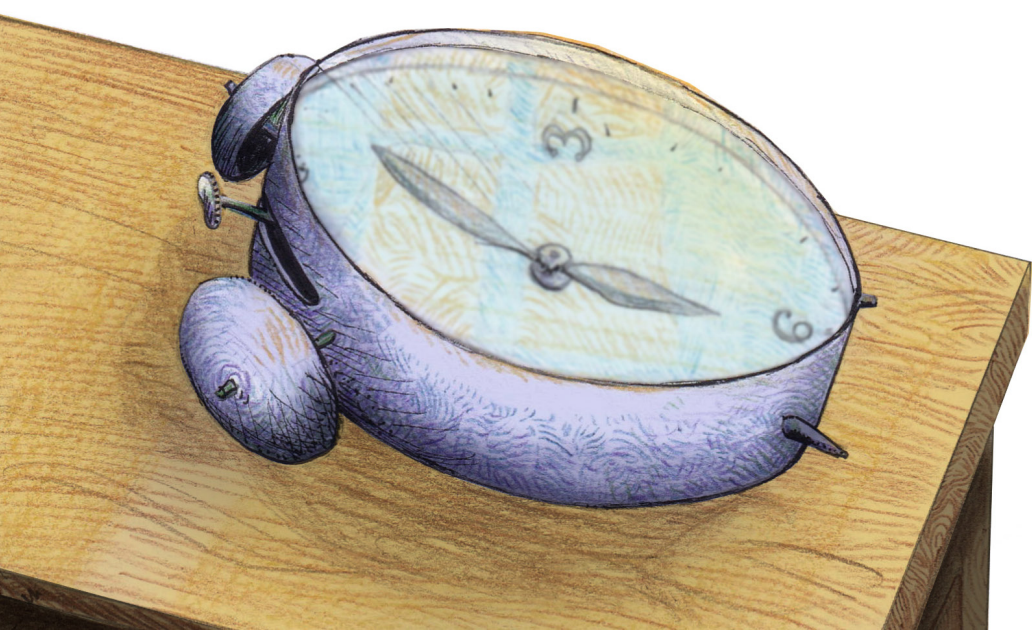

Cítím tě
Gabriela Farkašová

Cítím tě

Gabriela Farkašová

Miluji ranní slunce zářící skrze staré oprýskané žaluzie do mého pokoje. Místnost je najednou plná světla a v prohřátém vzduchu se lehce vznáší zlatavé částičky prachu. Protírám si oči, mžourám a snažím se si v rozespalosti uvědomit, kde to vlastně jsem.

Moje mamka vždycky říkala, že nejdůležitější je se usmívat už od rána. Podle mě je ale důležitější pořádná snídaně, kterou bohužel nestíhám. Většinou totiž upřednostním její další moudro o prospěšnosti spánku. Takže se omlouvám, ale příběh začne až za minutku.

Radši až za pět minut.

Slibuji, za chvíli vstanu.

No dobře, teď už vstávám.

Fuj, co to tu je? Je to slizké... No jo, slintám ze spaní. Připomíná mi to, jak mě olizoval náš pes Jerry. Chodil mě budit každý den. Ale málokdy se dostal až k mojí hlavě. Většinou jen došel k posteli, skočil na ni, a pak mi usnul u nohou. Byl jako pletené ponožky. Hřál, ale hýbat se moc nešlo.

Zbožňovala jsem, když se ke mně tulil a čumákem mi zvedal ruku. Miloval drbkání na hlavě. Tvářil se u toho, jakoby právě prožíval tu největší psí extázi. Jeho pohled mě vždycky rozesmál. Ale to jsou už jen vzpomínky. Jerry nás před pár měsíci opustil.

Jdu si dát čaj abych se trochu probrala. Jenže jak otvírám dveře od pokoje, zaplavuje mě nepříjemný pocit. Otvírám je opravdu pomalu a opatrně, ale s každým milimetrem čekám, kdy na mě zase zašteká, skočí mi na nohy a bude chtít pohladit. Sotva překročím práh, hlavou mi začnou létat myšlenky. Přivoním si k čaji a můj nos mě zatáhne do světa dětských vzpomínek.

Vzpomínám si na večer, kdy se na noční obloze objevil záblesk a po něm následovala velká rána. Rozsvítla se celá ulice. Jen na sekundu. BUM! Další rána. Táhla se v uších celé minuty. Ještě jeden záblesk a náhle se celý svět zbarvil do pařížské modře. Bolely mě uši. Ve zprávách hlásili největší bouři za posledních pět let.

Báli jsme se všichni, i Jerry. Jenže on se někam schoval a najít ho byl oříšek. Slyšeli jsme jen škrábání nervózních tlapek po koberci a vyděšený dech. Našel si své útočiště pod mou postelí. Byla tam tmavá škvíra mezi šuplíkem a zdí.

Ideální úkryt. Myslím na to, jak se bál, a sama bych se ráda někam schovala. Někam, kde nikdo nebude. Kde mě prázdno a tma obejmou, poklepu mi na rameno a zašeptají, že není čeho litovat. Otřou mi slzy a paprsek světla škvírou dopadne na moje čelo.

Jerry byl velký lovec. Nelovil kočky ani kachny. Ty lovil jen táta. Lákal ho spíš létající hmyz. Hlavně mouchy a včely, to bylo jeho! Seděli jsme na zahradě a pozorovali Jerryho přímo v akci. Letní vítr čechral trávu a slunce páliło do zad. Všude milé ticho letního odpoledne. Jediné, co jej rušilo, byl neustálý bzukot. Jerry pokrčil nohy, nahrbil záda, vytasil zuby a hbitě vyskočil. Ještě v letu otevřel tlamu a lapl po kořisti.

Chytil pořádně nabručeného čmeláka. Co teď? Tam, kam letěl bzučoun v jeho tlamě, tam letěl i on. Po několika zběsilých kolečkách kolem zahrady Jerrymu došlo, že tentokrát nevyhraje. Poráženě svěsil hlavu a vyčerpaně vyplázl jazyk. Čmelák na nic nečekal a bleskově opustil svoje nedobrovolné vězení. Jerry nevěřičně pohodil ušima a vydal se k misce s granulkami.

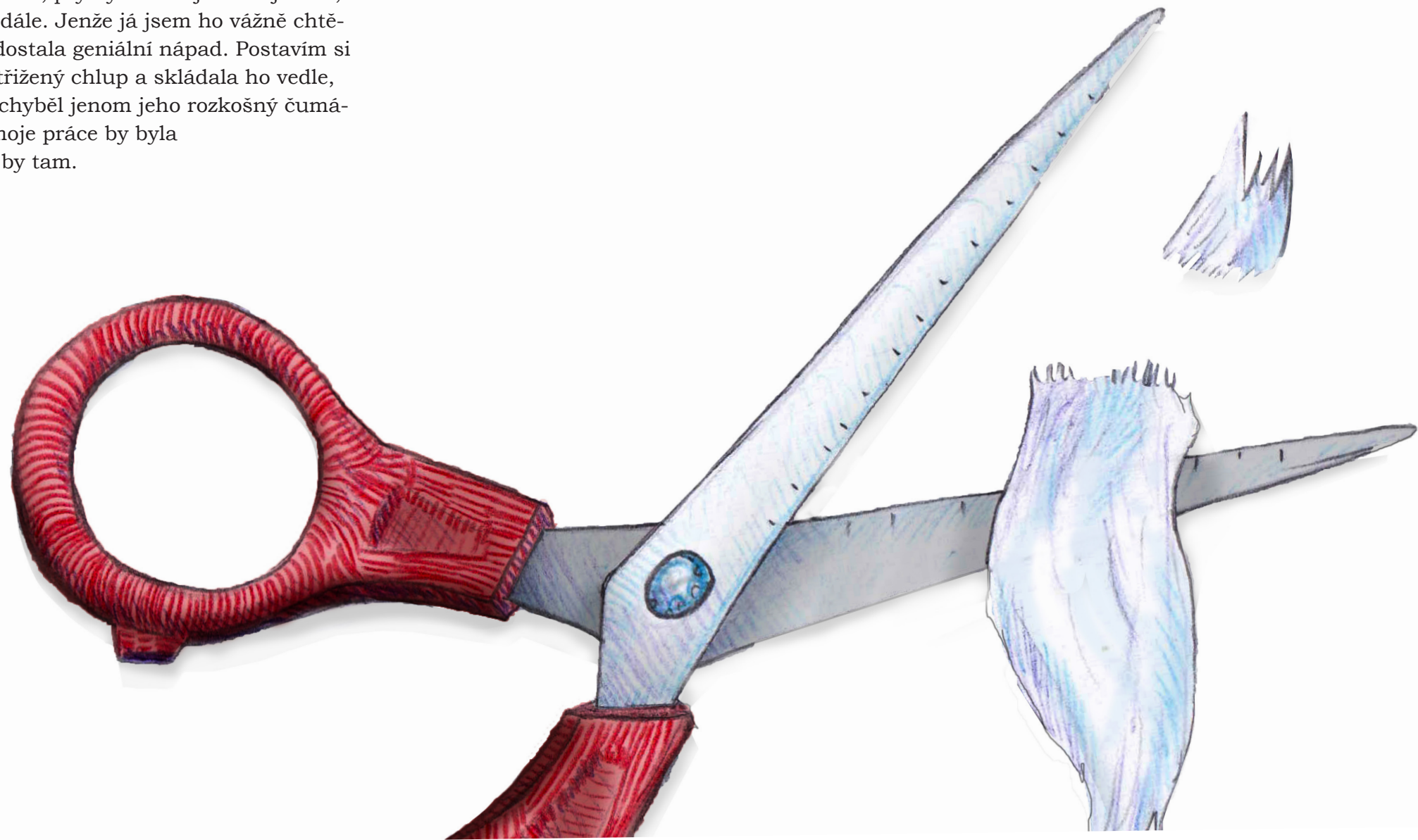

Každé léto jsme na zahradě napouštěli malý nafukovací bazén. Voda byla každým rokem ledovější. Čekala jsem, kdy budeme mít místo bazénu ledové kluziště. Nejdříve jsme museli rozložit tu obří modro kostičkovanou plachtu a přivázat její nafouknuté okraje k našim dvěma jabloním a k zídce naproti.

Jakmile bylo na dně pár centimetrů vody, začali jsme se po ní klouzat po břiše. Napadlo nás vzít Jerryka s sebou. Postavili jsme ho doprostřed, aby se mohl rozběhnout. Nikoho z nás ale nenapadlo, že se ten malý chlupáč ani nepohne. Jen tam stál. Nehýbal se. Čekal, až ho někdo vyndá. Byl jako ledová socha.

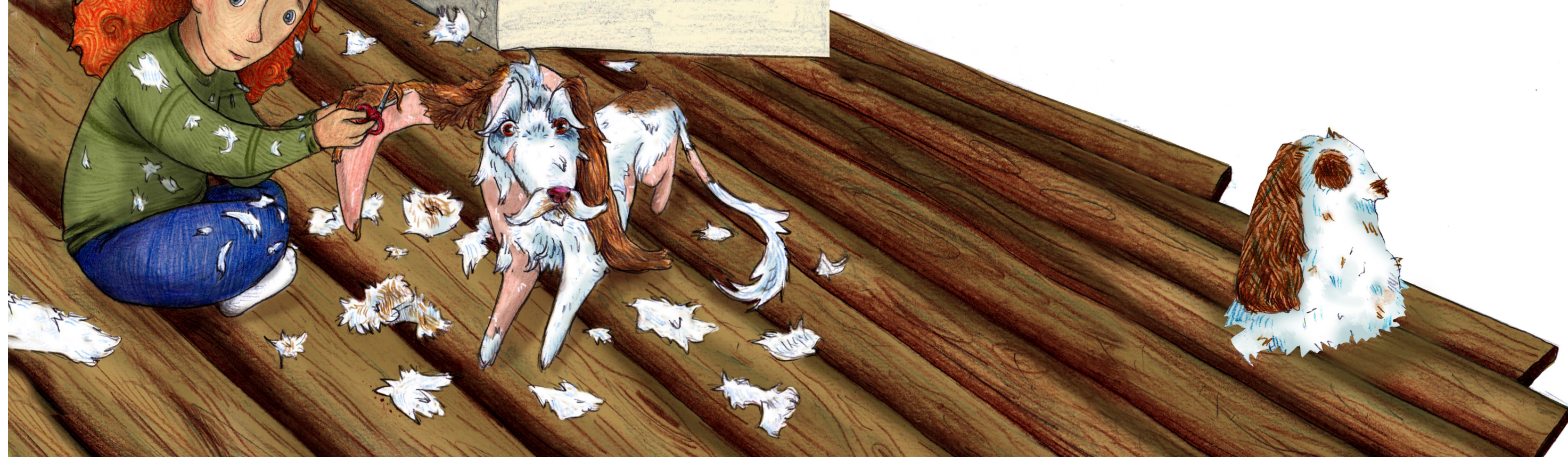
Nebyl to jen pes, byl to můj nejlepší kamarád. Přála jsem si dalšího takového psa. Táta mi to ale zakázal, prý by se o něj staral jen on, vždyť kdo by ho chodil venčit a tak dále. Jenže já jsem ho vážně chtěla. A tak jsem při stříhání Jerryho dostala geniální nápad. Postavím si jeho dvojníka. Vzala jsem každý ustřížený chlup a skládala ho vedle, jako puzzle, tam, kam patří. Už mi chyběl jenom jeho rozkošný čumáček. Stačil jediný chybný pohyb a moje práce by byla zbytečná. chyběl jen milimetr a byl by tam.

Jerry nechápavě přiblížil čumák k hromadě chlupů a začal čenichat. A jak tak čuchal, tak ho to šimralo. Ano, přesně tak, on si pšíknul. Dvojník se rozletěl po celé místnosti. Sněžilo. Roztrhla se peřina. Všude bylo bílo.

No můžu vám říct, dostala jsem pěknou přednášku
o stříhání chlupů uvnitř.

Ale konec vzpomínání. Rodiče mi včera řekli, po mém neustálém vyptávání kam odešel, že Jerry odjel na farmu, kde bude moc běhat s koňmi a prohánět slepice. Tomu ale nevěřím. Vždyť kde jinde než u nás by se měl lépe. Nemohl tu sice prohánět slepice ani běhat s koňmi, ale on byl stejně nejšťastnější, když jen tak spinkal na gauči. Takže místo toho, aby mi vysvětlili proč a jakse tam dostal, mi řekli, že letěl do nebe.

Jak tam odletěl? To mi je úplně jasné. Rozběhl se, a jak mu plandaly jeho dlouhé uši, tak se začal pomalu nadnášet a nakonec i létat.

Ptáte se, jestli je to pravda? Já, Jerry, vám to štěknu. Ano je. Jenže nahoře jsem potkal obří huňatou kouli, které vy lidé říkáte mrak, a teď nevím co dál. Moc se bojím. Nikdy jsem nebyl sám. Očka se mi zalévají vlnou slz, které stejně jako déšť padají k zemi. Chci zpět domů. Tady se mi nelíbí.

Kdo ochrání moji Maličkou? Rychle, kde je ta naše střecha, nevidím jí. Budu muset použít moje stopařské vlohky. Přímou za čumákem.

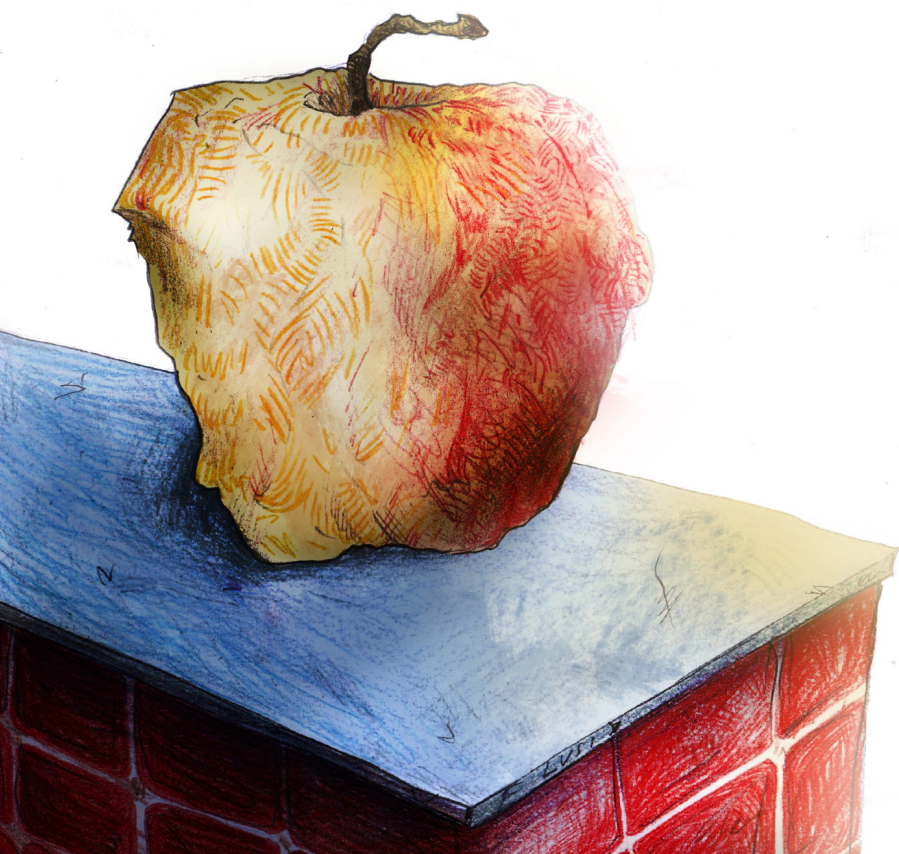

Co to je? Cítím pečená jablka? Haf, haf, to je vůně, která na zimu oblékala celý náš dům. Přikrývala naše víčka a ukládala nás k spánku. Ano, to znám. Jupí. Už letím Maličká, připrav svůj míček, budeme si hrát. Budu ti ho nosit, aby sis mohla házet. Páni, to vypadá jako naše město. A tohle vypadá jako naše střecha. Ten strom za ní ... vždyť tam mám zakopanou kost. To je můj domov.

Je to tu. První krok na zemi. Jedna packa, druhá, třetí a čtvrtá, oklepat a běžíme. O né, haf,haf, brrr. Ta vůně, ta sladoučká a lákavá vůně pečeného jablka. Je to klam. Není to pečené jablko. Je to jablko, které někdo nechal stát na římse, kde se od sluníčka napařilo. Pro jistotu ho ale očichám, ať jsem si jist. Ano, je to hnus.

Čumáček se mi kroutí a chuť mě přechází. Vždyť kdo by měl chuť na napařené jablko s fleky a propadlou šlupkou v místech, kde je jablko oblečené stínem.

Nad jablkem se začíná hemžit černomodrý mrak. Co to má být? Vypadá to děsivě. Ten mrak se hýbe a pohlcuje strom. Zelené listy se mění v hru barev. Šum listů nahrazuje víření prachu. Tento temný mrak zasedající na staré jabloni, je hejno vran. Jedna z nich si ale skáče prohlédnout jablko z blízka stejně jako já, možná ještě o kousíček blíž. Radši kousek odstoupím a pomalu zacouvám, ať mne nevidí. Vrrrr, Haf haf. Co to? Ani se nepohla, naopak se ještě přiblížila a ňobla si jablka. Hejno se začíná opět zvedat, asi bych měl zdrhnout.

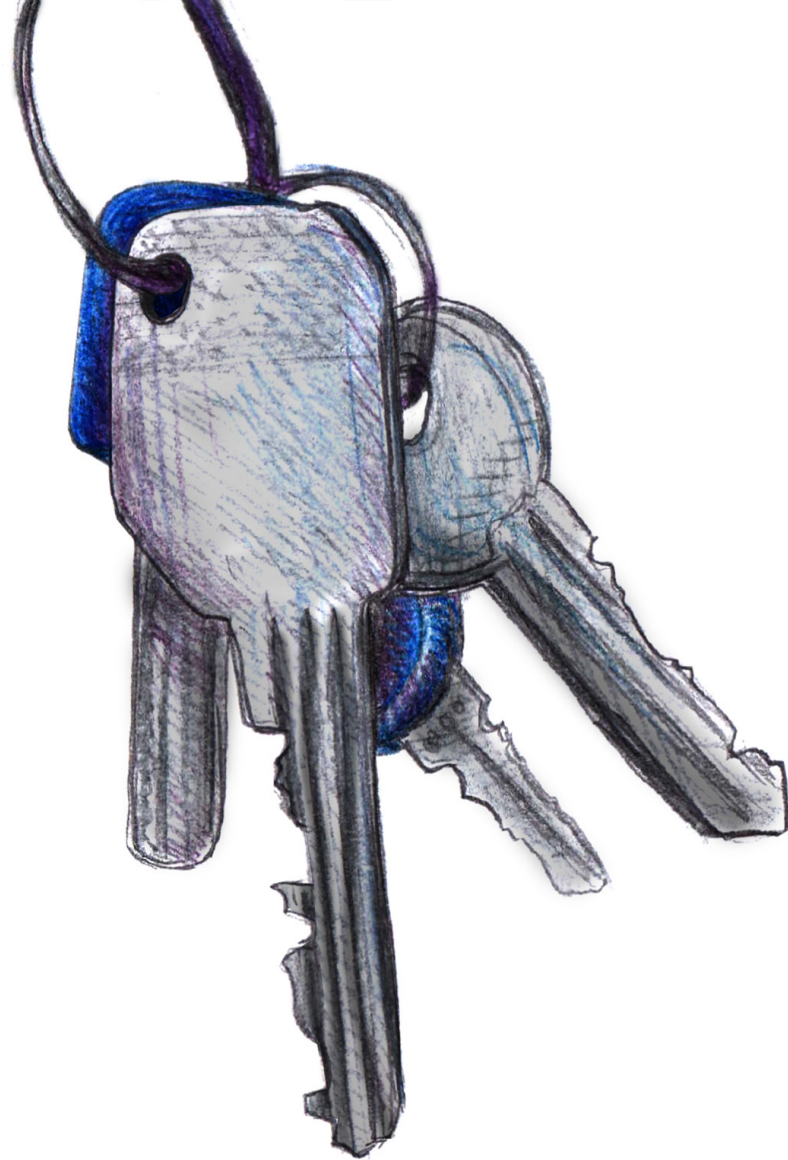

Už bych měl být tři bloky od domova. Ale co je tohle? Akátová větev? Zakroucená, polámaná a tak vznešeně se povalující větev. Je nádherná. Slouží místním ježkům jako brána do ráje plného dobrého jídla. Leží totiž hned u děravého plotu od sešlého obchůdku s ovocem a zeleninou. Na takovém místě si můžou hodovat na jakémkoliv zmlsaném hmyzu.

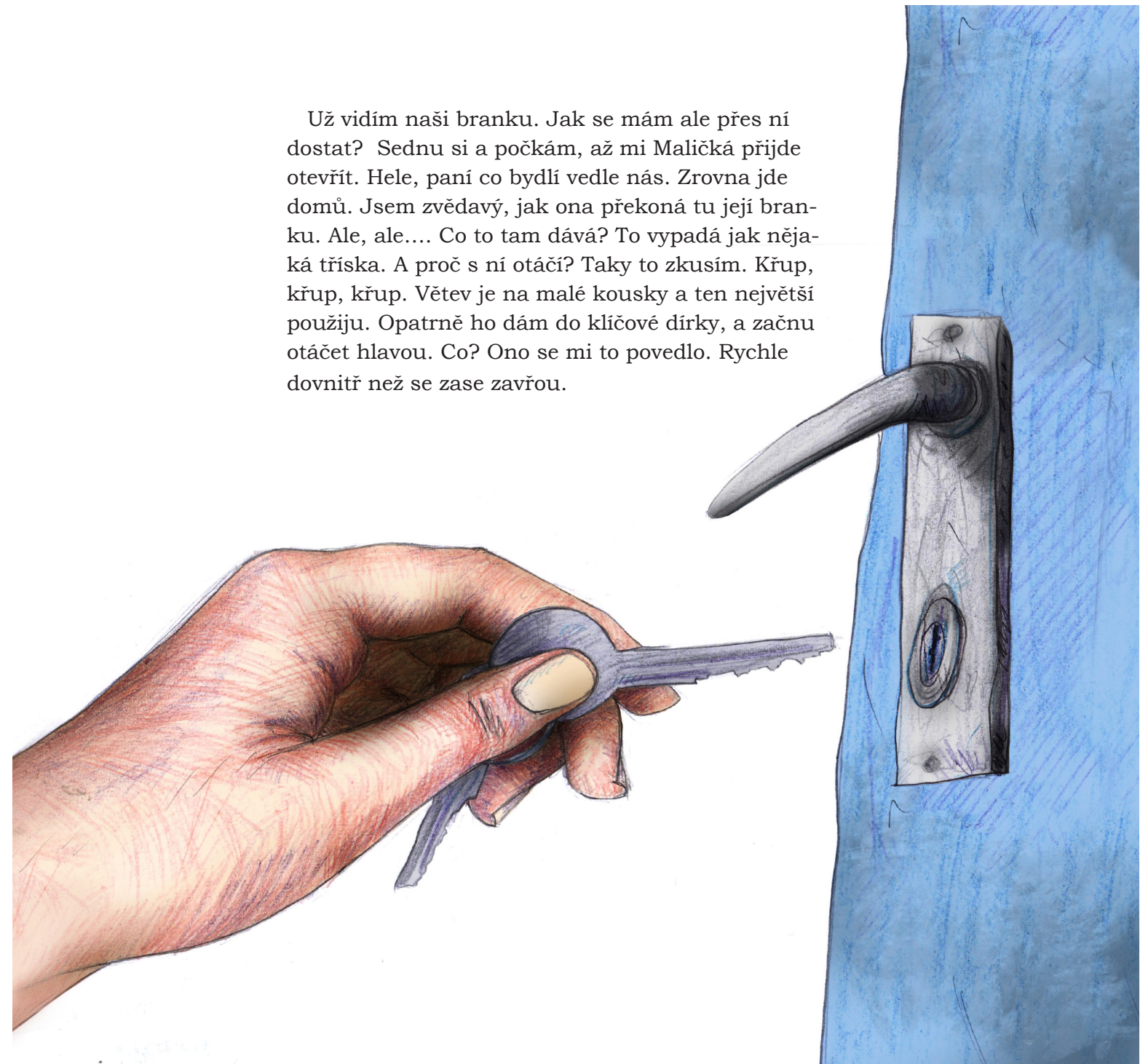
Začíná se nějak zvedat vítr. Větev, která díky tomuto neomalenému větru nestojí pevně na zemi, padá a uvězňuje ježečky za plotem. Nebojte se, utíkám vám na pomoc. Jen se pevně zakousnu do obří větve. Ježčí rodinka na mě jen nevděčně zadupala a s nabodnutým hmyzem na bodlinách odkráčela pryč. To je teda neslušné. Já vám ježkové pomůžu, a vy mi ani nepoděkujete. No co, tuhle větev беру s sebou.

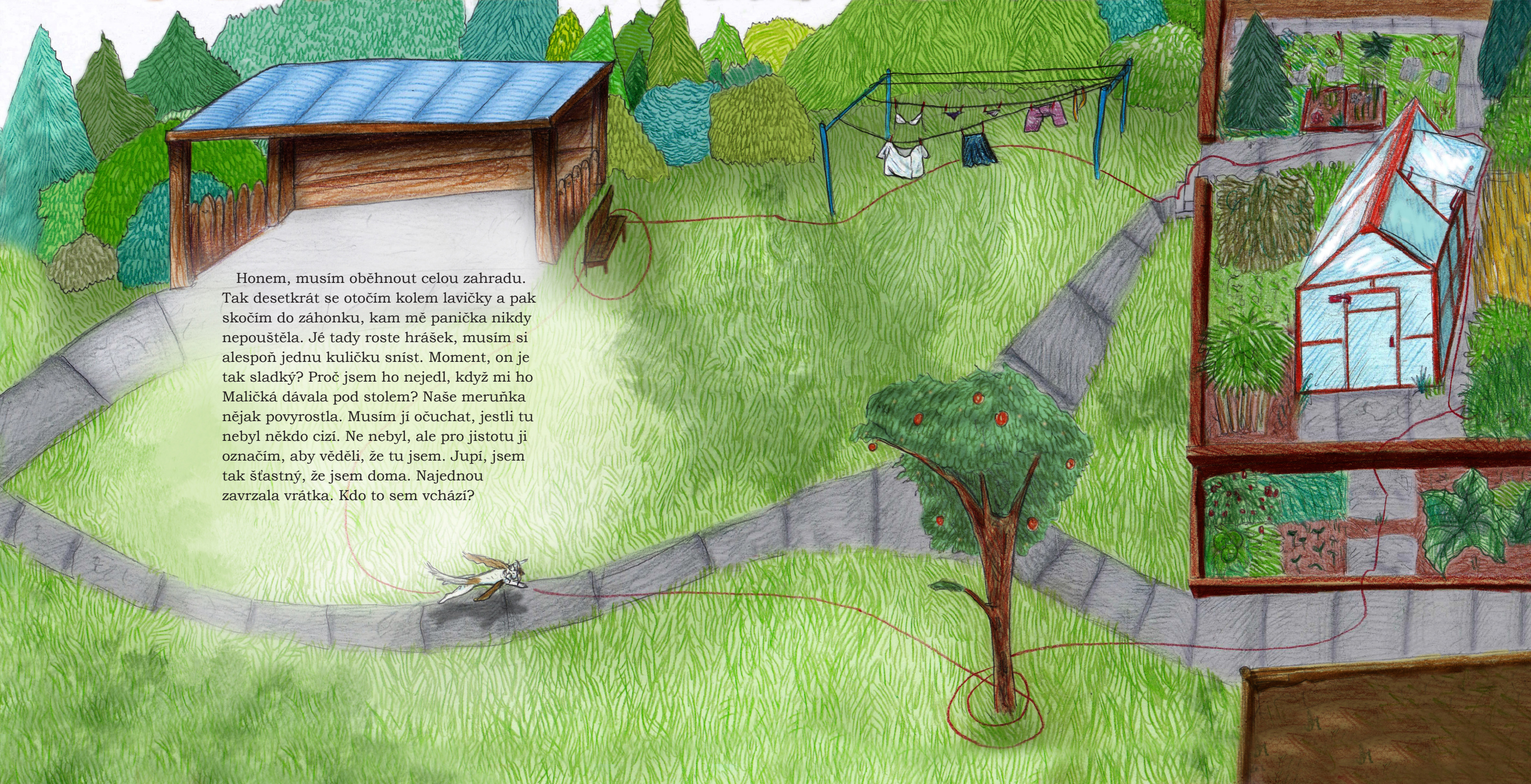

Už vidím naši branku. Jak se mám ale přes ní dostat? Sednu si a počkám, až mi Malička přijde otevřít. Hele, paní co bydlí vedle nás. Zrovna jde domů. Jsem zvědavý, jak ona překoná tu její branku. Ale, ale.... Co to tam dává? To vypadá jak nějaká tříska. A proč s ní otáčí? Taky to zkusím. Křup, křup, křup. Větev je na malé kousky a ten největší použiju. Opatrně ho dám do klíčové dírky, a začnu otáčet hlavou. Co? Ono se mi to povedlo. Rychle dovnitř než se zase zavřou.

Honem, musím oběhnout celou zahradu. Tak desetkrát se otočím kolem lavičky a pak skočím do záhonku, kam mě panička nikdy nepouštěla. Jé tady roste hrášek, musím si alespoň jednu kuličku sníst. Moment, on je tak sladký? Proč jsem ho nejedl, když mi ho Malička dávala pod stolem? Naše meruňka nějak povyrostla. Musím ji očuchat, jestli tu nebyl někdo cizí. Ne nebyl, ale pro jistotu ji označím, aby věděli, že tu jsem. Jupí, jsem tak šťastný, že jsem doma. Najednou zavržala vrátka. Kdo to sem vchází?

Má oranžové vlasy. Voní po jahodách a vanilce. Její oči svítí stejně jako čistý pramen mezi ledovci. Trochu se kolébá při chůzi, ale jen maličko. V rukách jí opět něco cinká a na uších má nějaké divné věci. Na krku psi známka. A s mým jménem? To je Maličká?

Ale Maličká už není maličká?! Ona je vyšší než Panička. Na těle má nějaké obrázky a ve vlasech korálky. Má hlubší hlas a její ruce by mě objaly celého, ne jen mou hlavu. Ale pořád voní stejně. Musí to být ona. Ale jakto, že je jiná? To jsem cestoval tak dlouho?

Co se jí všechno muselo za těch pár let stát. Její vlasy, nikdo je nerozčesával, a teď je má zamotané. Asi hodně zlobila a tahali ji za uši, jak říkali, protože ty uši jsou nějak veliké. Mám pocit, že ji tahali i za nohy, proto jsou tak vytahané a dlouhé. Určitě je z ní vůdce smečky, jak má hluboký hlas. Je alfa. Jen zavrčí a hned jí dají pokoj. Oni jí za to ale celou počmárali, a jí to nejde smýt. Obrázky má všude po těle.

A má tak velké ruce, že by mohla udržet i to světlo na obloze, nebo házet více míčků najednou. Ach jo, určitě je nemohla házet, protože jí je nikdo nenosil zpět. Musela si projít peklem. Nikdo jí ráno nebudil studeným čumákem a nevítal ji hned za dveřmi. Nemohl jsem ji ochránit před celým světem. Ale ona se i přesto usmívá.

Jé hele, Maličká jde dovnitř, musím se jí proplést mezi nohama. Páni, cítím tady vůni vypraného prádla. Hned bych se do takové peřiny zavrtil. Jdu jí v patách. Ale za dveřmi stojí někdo cizí. Nějaká cizinka. Usmívá se na Maličkou a vrhá se jí po krku. Haf, haf, vrrrr. Běž od ní.

Nikdo mě ale neslyší. Počkat, Malička jí políbila na tvář a pohladila po vlasech? Dobře, tak je to zřejmě náš přítel, žádné nebezpečí. Projdu si to tady celé a rozhlédnu se. Tady je ale fotek. Na každé fotce je Maličká tak šťastná. Na některých je s ní i cizinka, které jak slyším, říká Sluničko. Smějí se obě dvě, spolu. Je možné, že jí paní Sluničko chránila, když jsem tu nebyl? Že se díky ní měla dobře a že se jí nikdy nic nestalo?

Chtěl jsem letět domů, jen abych Maličkou ochránil když vynecháme můj prvotní strach. Ale teď vidím, že v životě nebyla sama a že se o ni někdo postaral. Že se má dobře. Míčky jí paní Sluníčko určitě podávala, a ráno ji budila svým teplým lidským čumákem. Asi bych tedy měl letět za svým osudem. Jedna packa, druhá packa, třetí, čtvrtá. Teď znovu a rychleji. Tak jo, letím. Sbohem městečko moje.

Střechy se mění v obrysy a nebe houstne tmou. Opět
jsem před tou obří huňatou koulí. Teď ale vím, co dělat.
Poletím přímo skrze ní. Za mrakem vidím něco zvláštního.
Vypadá to jako naše branka.

Ale je pootevřená. Už letím do Psíkova.

Cítím tě

napsala a ilustrovala

Gabriela Farkašová

jako svoji bakalářskou práci

Vedoucí práce: MgA. Marie Kohoutová

počet stran: 56

korektura textu: Jana Břichňáčová

vysázeno fontem Bookman Old Style

tisk: Tiskárna Fabián

vazba: Knihařství Sequensová

Ateliér Komiks a ilustrace pro děti

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Západočeská univerzita v Plzni

2022